

WERELDWIJZER

Stichting WereldWijd | Blad voor Medewerkers en Belangstellenden

P. 7 | **SPEED DATE MET
VRIJWILLIGERS**

bouwfysica en akoestiek **ACHT ADVIES**

st. franciscusweg 29, 6416 et heerlen
+31 (0)6 39 27 10 25
acht-advies@acht-advies.nl
www.acht-advies.nl

multicopy the communication company

Meerssenerweg 93 6222 AJ Maastricht
Tel:043-3637994 maastricht@multicopy.nl

IN DIT NUMMER:

Woord van de redactie	p. 3
Woordje van de voorzitter	p. 4
Woordje van de directeur	p. 5
Maak kennis met de nieuwe vrijwilligers	p. 7
WereldTools	p. 10
VakTaal	p. 12
In gesprek met... Ed Peters	p. 14
Even voorstellen... Twee nieuwe bestuursleden	p. 16
Afscheid Bernie Lacroix	p. 18
Tips om energie te besparen	p. 21
Tussendoortjes	p. 22

GEZOCHT: REISLUSTIGE APPARATEN & GEREEDSCHAPPEN
Heb je ze niet meer nodig? Wij zorgen voor een tweede leven!

Hebt u zoiets op zolder of in de schuur staan, bel ons dan of stuur een mailtje!

COLOFON

Redactie: Louis Eggerdink, Martin Jansen, Chrit Leenders,
Liesbeth Wierink en Pien Wishaupt

Opmaak: Vormpracht - Claudia Ritzen

Foto's: Stichting WereldWijd (tenzij anders vermeld)

Druk: Multicopy

Oplage: 500 exemplaren

Adres: Stichting WereldWijd
Klompstraat 1A, 6251 NE Eckelrade
T +31 (0)43 408 31 22 | info@stichtingwereldwijd.nl
www.stichtingwereldwijd.nl

Facebook: www.facebook.com/stichtingwereldwijd

Giften: Voor de uitvoering van onze activiteiten zijn donaties meer dan
welkom. Raborekening NL55RABO0113203594 t.n.v. WereldWijd te
Eckelrade. ANBI - erkend. *Bij voorbaat dank!*

WOORD VAN DE REDACTIE

Beste lezer,

Graag presenteren wij jullie dit winternummer van de WereldWijzer. Als het goed is ontvang je deze rond de kerstperiode. Een geschikte tijd om met een warme chocomel in een luie stoel rustig door de WereldWijzer te bladeren.

Dit nummer is dan ook geschreven met het thema "kerst" in het achterhoofd. Een warme tijd voor velen, ook al voelt het misschien helemaal niet zo warm op dit moment, met de verwarming een graadje lager. Ook dit is een thema wat velen van ons bezig houdt. Dat is dan ook terug te lezen in dit nummer.

Wij hebben in ieder geval met veel plezier aan dit nummer gewerkt. Er zijn bijzondere interviews afgenomen, op de traditionele manier maar ook hebben we geëxperimenteerd met een speed date. Genoeg te lezen dus! We hopen dan ook dat jullie na het lezen van dit magazine weer aardig op de hoogte zijn van alles wat er plaatsvindt bij en rondom WereldWijd.

We wensen alle lezers hele fijne feestdagen en hopelijk zien we elkaar in het nieuwe jaar weer!

De redactie:

Louis, Chrit, Martin, Liesbeth en Pien

Betekenis

'KERST'

Met kerst vieren Christenen de geboorte van Jezus.

De naam Kerstmis komt van Christ-mis: de mis(viering) van Jezus Christus.

Kerstmis is een feest van het licht. Het is de donkerste tijd van het jaar, dus branden veel mensen kaarsen en worden er lichtjes in de kerstboom gehangen. Bij Christenen is een brandende kaars het symbool voor Jezus. Hij noemde zichzelf namelijk het 'licht der wereld'.

www.weetwatjeiert.nl

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

KERST 2022

Alweer enkele jaren geleden schreef ik dat de toekomst er in rap tempo heel anders zou gaan uitzien. Het Coronavirus hield ons leven ongewis en enigszins onwettelijk in zijn greep en dreigde het sociale en economische leven te ontwrichten. Amper twee jaar later valt Poetin Oekraïne binnen. Als gevolg van deze oorlogshandelingen kwam ook een ongelofelijke stroom van miljoenen vluchtelingen uit Oekraïne op gang.

In hoog tempo volgen de ontwikkelingen elkaar op en neemt de sociale, economische en politieke onzekerheid in Europa, ook in Nederland en in de wereld eveneens snel toe.

Energiecrisis, klimaatproblemen, buiten bivakkerende asielzoekers in Ter Apel, een voor een zich beschaafd noemend land mensenwaardige beelden, toenemende inflatie door met name explosief stijgende energielasten, toenemende verruwing en verworping van beschaafde omgangsvormen. In alle opzichten een jaar dat met de komende kerst een periode is om meer dan voorheen uit te zien naar het nieuwe jaar.

Tegenover het hiervoor geschrevene staat ook de gemotiveerdheid en het op hun toekomst gerichte enthousiasme van de oude en nieuwe deelnemers aan het Project Vaktaal en andere activiteiten die worden ontplooid. Na de ophef van de laatste lockdown in het begin van het jaar is ook het Repair Café weer herstart. De hulp die met het WereldTools-project aan terugkeerders wordt geboden ging en gaat gestaag door. De hiervoor geschetste ontwikkelingen lieten WereldWijd niet ongemoeid. Oekraïense vluchtelingen werden gefaciliteerd en nieuwe en jongere deelnemers uit de gemeentelijke crisisopvang ten behoeve van het

Jan Rombout
Voorzitter bestuur Stichting WereldWijd

ontlasten van Ter Apel kwamen voor taallessen en praktijkactiviteiten.

Vrijwilligers namen om allerlei redenen gedurende het jaar afscheid van WereldWijd, maar gelukkig hebben zich ook nieuwe vrijwilligers gemeld die met veel elan hun plekje hebben gevonden met hun bijdrage aan de missie van WereldWijd. Ondanks personele wisselingen blijven ook de stafmedewerkers de organisatie in professionele zin begeleiden. En dan heb ik het nog niet over de redactieleden met de WereldWijzer die er in slagen telkenmale een fraai beeld samen te stellen van deze kleine

professionele vrijwilligersorganisatie met haar welhaast familiebedrijfsachtige omgangsvormen.

Ook in het bestuur vonden enkele personeelwisselingen plaats. Twee nieuwe bestuursleden stellen zich aan u voor in deze WereldWijzer.

Het nieuwe jaar zal niet zonder zorgen zijn. De explosief stijgende energielasten en andere stijgende kosten treffen ook deze organisatie hard. Met tal van fondsen, bestuurders en overheden zijn we in gesprek en vragen we onomwonden om hulp. Zonder hulp wordt het lastig de vele deelnemers voor langere duur datgene te blijven bieden waar zij mee zijn gebaat bij hun inburgering en maatschappelijk integratie en participatie. We hebben indachtig de kerstboodschap er alle vertrouwen in dat deze hulp gaat komen.

Alle deelnemers, vrijwilligers, staf en bestuursleden wil ik aan het eind van dit jaar bedanken voor betrokkenheid bij WereldWijd in de hoop dat de organisatie ook in 2023 weer een appèl mag doen op hun inzet en bijdragen. Verder wens ik eenieder fijne kerstdagen en een gezond, veilig en vooral perspectiefvol 2023.

Maastricht, december 2022 •

WOORDJE VAN DE DIRECTEUR

ELKAAR ÉCHT ZIEN

Als echte kerstfanaat tel ik de dagen af tot kerst; of beter gezegd, totdat ik kan beginnen met mijn huis te versieren met kerstboompjes, kaarsen, kerstmannen, engeltjes, kransen, rendieren, ballen en heel, heel erg veel lichtjes! Ik heb denk ik 2 x zoveel bakken vol met kerstspul dan dat ik carnavalskleden heb en geloof me: ik kan met gemak een eigen 'Carnaval Wiertz-winkel' openen in februari! Het lukt me ook niet om in een kerstwinkel naar buiten te lopen zonder een aankoop te doen voor 'nog iets moois voor in de boom'. En daar begin ik altijd al naar te kijken na de zomervakanties.

Ik heb geen boom met ballen, maar een boom met herinneringen en gekke "kerstkeek". Ik heb versierselen uit Australië (kangoeroes en krokodillen), Schotland (monster van Lochness), Peru (muziekpoppetjes), Thailand (kleurige vlaggetjes), Engeland (augurken, hotdogs) en Curaçao (schildpadden en vissen), maar ook geknutselde engeltjes, en schele sneeuwpoppen gemaakt door mij dochters toen ze klein waren. En een brandweerauto, vliegtuigjes, voetbal, allerlei soorten glas geblazen etenswaren en heel veel kleurige vogeltjes. Geen idee waar deze (ongetwijfeld uit de hand gelopen) kerst-verzameloede vandaan komt. Vroeger thuis hadden we gewoon een tafelmaatboom ('n echte) met in een passende kleurcombinatie ballen (rood en goud) en wat engelenhaar. Nu heb ik teveel van alles om in twee bomen van +2 meter te hangen....

En 'teveel' is wel een passende woord voor hoe IK mijn leven kan leiden ...

... met eigenlijk veel teveel spullen, teveel keuzes, teveel (zelfverzonnen en geïnitieerde) drukte en soms zelfs misschien wel met teveel gemak... Dit is iets wat ik me maar al te goed besef wanneer deelnemers van de

Vaktaal-lessen mij persoonlijke omstandigheden toevertrouwen. Ik kan me druk maken om over met welke leuke afspraken ik het weekend ga invullen en waar ik het komende jaar op vakantie wil gaan. De Vaktaal-deelnemers zitten in een leven vol onzekerheid en onmacht. Wie ze waren en wat ze bereikt hadden telt hier niet mee. Er lopen bij ons mensen rond die al bijna 4 jaar geen zekerheid krijgen over hun status en die het bijna niet meer lukt om hoop te blijven houden.

Maar ook de nauwe samenwerking met de vrijwillige collega's bij WereldWijd leert mij iedere week dat het leven er ook (ineens) een stuk minder zonnig uit kan zien en minder gemakkelijk kan verlopen... door (een terugkerende) ziekte, geldzorgen, eenzaamheid en mantelzorg-taken voor oude vrienden of ouders.

En dan blijkt dus eigenlijk dubbelop wat voor een unieke (werk)plek dit is, waar mensen tijd met elkaar doorbrengen, aandacht voor elkaar hebben, naar elkaars verhaal luisteren en elkaar echt ZIEN. Ondanks de drukte en de eigen zorgen die iedereen heeft. Ook het afgelopen jaar was de oprechte interesse voor elkaar en ieders doel om gezien te

Mirjam Kemp

Directeur Stichting WereldWijd

worden en 'er toe te doen' voelbaar bij WereldWijd. Natuurlijk kunnen er altijd dingen beter en heb ik nog wel reeks logistieke, inhoudelijke en ook bestuurlijke zorgen, maar er gaat zo ontzettend veel goed en fijn bij ons!

Zo...

- Hebben we dit jaar maar liefst 25 nieuwe vrijwilligers mogen verwelkomen.

Lees verder >>>

- Hebben we ontzettend veel fietsen gedoneerd gekregen en dus ook veel mensen blij kunnen maken met een opgeknapte fiets.
- Hebben we rond de 45 deelnemers uit bijna 20 landen weer een beetje beter Nederlands leren begrijpen, spreken en soms zelfs schrijven!
- Hebben we dankzij donaties nieuwe apparatuur in de houtwerkplaats en staat de las- en metaalwerkplaats kant en klaar met fonkelnieuwe apparatuur om in gebruik genomen te worden!
- Is er een nieuw mooi lesplan voor de houtbewerkingslessen ontwikkeld.
- Hebben 7 mensen weer een certificaat behaald; deze keer in elektro-techniek en computerlessen en veel belangrijker; hebben ze er een bak aan zelfvertrouwen erbij gekregen!
- Hebben we meerdere keren oud-ex vrijwilligers die door ziekte

zijn uitgevallen toch weer hier kunnen begroeten met vlaai en een kop koffie.

- Krijgen we dankzij de inzet van een kantine-collega gratis koekjes bij de koffie en thee
- Hebben we weer ontzetten veel materialen (stoffen, fietsen, stoelen, gereedschappen) gedoneerd gekregen.
- En hebben wij vervolgens weer het project in Kenia kunnen steunen (van dokter Habets) – met gereedschappen en schoolborden.
- Hebben we in het eerste WereldTools projectjaar (van de drie) al bijna 60 mensen naar 21 verschillende herkomstlanden kunnen laten terugkeren met een grote kist vol met opgeknapte tweedehands-materialen.

Ondanks dat we deze winter de kachel wat minder hard kunnen laten branden kunnen we wat mij betreft 2023 met veel optimisme gaan verwelkomen.

En ondanks dat we van de huidige wereldproblematiek letterlijk wakker kunnen liggen, vanwege de zorgen om ons klimaat, de stikstofproblematiek en oplossingen, de oorlogen ver en dichtbij, de migratiestromen wereldwijd en de ontvangst van ontheemde mensen in eigen land, stel ik toch echt voor dat wij doorgaan met waar we SAMEN zo goed. Dat we met positieve energie en hoop iedereen een stapje verder helpen in het leven!

Voor wie het wil googelen: "Window of Hope" een liedje uit 1993 van Oletta Adams. Dit is wat WereldWijd is voor mensen van om de hoek en voor mensen van ver én ik hoop dat we dit nog heel lang samen mogen blijven doen. Allemaal weer heel hartelijk bedankt voor jullie inzet en hele fijne feest-kerstdagen!

**De foto die ik heb uitgezocht bij dit stukje laat zien dat ik graag feesten combineer... in kerst-outfit carnaval vieren (feb 2022). De meeste mensen zijn in februari blij dat de kerstdagen allang achter hen liggen; ik niet...*

Kerstmis WereldWijd

Enkele weetjes van Mirjam (en google) over kerst wereldwijd:

- Kerstmis is van oudsher een belangrijk midwinterfeest. De Germanen vierden rond midwinter (21 december) reeds midwinter- of joelfeesten (winterzonnwende) waarbij het boze werd verjaagd en het licht werd begroet. In de Scandinavische talen heet Kerstmis tot op vandaag "jul".
- In Engeland, de Verenigde Staten en Frankrijk hangt men een maretak op in huis. Deze is het symbool van vriendschap en vruchtbaarheid.
- In Rusland en andere Oosters-orthodoxe landen in Oost-Europa heeft men in plaats van de kerstman Vadertje

Winter. Ook wordt Kerstmis daar 13 dagen later gevierd (vanwege gebruik van de Juliaanse kalender).

- In Congo is Kerstmis het belangrijkste feest van het jaar. Een traditioneel kerstgerecht is kip.
- In Denemarken wordt traditioneel kerstavond gevierd met een diner met gans of eend, en gerechten als gekaramelliseerde aardappelen. Na het eten wordt er rond de kerstboom gedanst terwijl er kerstliederen gezongen worden.
- In Italië heet het kerstfeest Natale, dat betekent geboortedag. In bijna elke kerk en in bijna elk huis staat een kerststal. De Italianen versieren hun huis met hulst en maretak en met kaarsen en een ceppo. *Lees verder >>>*

Dat is een soort open piramide waarin kerstspulletjes worden gezet, net zoiets als de kerstboom in Nederland. In Italië brengt de kerstheks La Befana cadeautjes rond op Driekoningen. Zij is op zoek naar Jezus Christus en brengt lieve kinderen snoep, stoute kinderen krijgen kool of donker snoep.

- Kerstmis wordt in Frankrijk Noël genoemd. Katholieken geven hier cadeaus uit naam van Christus tijdens kerst.
- In Iran viert men shab-e yalda, de langste nacht van het jaar. Er worden noten en meloenen gegeten.
- Mexicanen geloven dat je, als je in het nieuwe jaar een nieuwe liefde wilt, een rode onderbroek moet dragen met kerst. Een gele slip staat voor financiële voorspoed en met een wit exemplaar roep je goede gezondheid op jezelf af.

- In India versieren ze geen kerstbomen, maar banenbomen.
- Kerst in Ghana wordt ook met cadeautjes gevierd; vrienden en familie geven elkaar hele dagelijkse spullen (met name etenswaren) mooi als pakket verpakt met een grote strik eromheen.
- In IJsland stopt in de 13 nachten voor kerst steeds een andere trollenzoon kleine cadeautjes in de schoenen van kinderen. Dit zijn de Juul- of Kerstjongens.
- Waar de hele wereld tijdens kerst een beetje lief probeert te zijn voor de mensen om hen heen, doen ze dat in Peru een tikkeltje anders. Daar gebruiken ze eerste kerstdag om het nieuwe jaar met een schone lei te beginnen. Eerst wordt er flink wat alcohol genuttigd, om vervolgens een lekker potje te knokken.

EVEN KENNISMAKEN...

EEN 'SPEEDDATE' MET NIEUWE VRIJWILLIGERS

Op een donderdagochtend in november is het extra druk in de koffiekamer. Zeven nieuwe vrijwilligers en een aantal 'oudgedienden' hebben plaatsgenomen aan een lange tafel om te 'speeddaten'. De bedoeling is om twee minuten te praten met degene die tegenover je zit en dan een stoel op te schuiven. Zo leer je iedereen kennen, is het idee. Het wordt een gezellige en levendige bijeenkomst. Na twee minuten zijn we nog l ng niet uitgepraat met onze gesprekspartner. Er is te veel te vertellen, de vlaai is te lekker om te laten staan en het 'opschuifstelsel' zorgt voor vrolijke verwarring.

Op basis van de aantekeningen die tijdens deze flitsontmoetingen werden gemaakt, zou een stukje worden geschreven om de 'nieuwelingen' aan hun collega's voor te stellen. Maar de losse sfeer en de 'speed' van het 'daten' bleken niet de juiste voedingsbodem voor 'diepte-interviews'. De gemaakte aantekeningen zijn dan ook door de nieuwelingen thuis aangevuld of zelfs herschreven.

JO CLAESSENS – FIETSWERKPLAATS

Jo komt uit de wereld van de treinen. Voordat hij in 2021 met pensioen ging, heeft hij 38 jaar bij de NS gewerkt als treindienstleider/procesleider/planner. Hoewel hij pas september jongstleden

bij WereldWijd is gekomen, was hij al veel eerder geïnteresseerd in het werk van de stichting. Begin jaren '80 heeft hij bij Zuster Paula, die toen nog de scepter zwaaide bij WereldWijd, gesolliciteerd naar de functie van coördinator. Die baan is toen niet naar hem, maar naar Peter Gilissen gegaan. Nu, veertig jaar later, is Jo toch weer bij WereldWijd terecht gekomen. Ditmaal via zijn vrienden van de fietsclub, Jean en Johan, die hem enthousiaste verhalen vertelden. Het is dan ook geen grote verrassing dat hij werkzaam is in de fietsenwerkplaats. Hij voelt zich daar als een vis in het water en geniet van het werk dat hij daar doet. Jo is een sociaal betrokken man die het fijn vindt dat hij mensen kan helpen. Hij is getrouwd met Lilian en ze wonen in Herkenrade.

Lees verder >>>

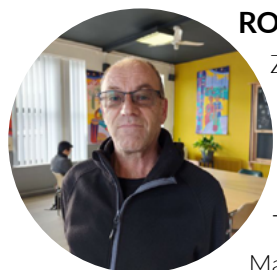

FRANS FRAMBACH – TIMMERWERKPLAATS

Frans heeft 38 jaar in de bouw gewerkt, eerst als timmerman maar later vooral als uitvoerder. Zijn laatste project was het crematorium in Eijsden. Toen ging het bedrijf failliet. Hij was toen 58 jaar. Tijdens zijn werk had hij jongens begeleid die een BBL opleiding deden (Beroepsbegeleidende Leerweg). Omdat dit werk hem goed lag deed hij in Eindhoven een pedagogisch/didactische opleiding tot leermeester. Twee weken na de sluiting van het bedrijf waar hij werkte, begon ging Frans aan het werk bij Vak- en ontwikkelschool Praktech in Cadier en Keer, verbonden aan de stichting Alterius (ontwerpt en verzorgt onderwijs voor kinderen en jongeren met ernstige opvoedkundige of psychiatrische problemen). Hier gaf hij acht jaar praktijklessen. Eerst vooral aan mensen ouder dan 18 jaar met een verleden, aangevuld met leerlingen uit jeugdinstelling Het Keerpunt. De laatste twee jaar heeft hij voornamelijk met asielzoekers gewerkt. Toen Frans een keer een open dag van WereldWijd bezocht, dacht hij: "Hier zou ik na mijn pensionering wel willen werken". Hij is toen eens gaan praten met zijn neef Johan Frambach, die al zeven jaar aan WereldWijd verbonden was. Via Johan kwam hij in contact met een leidinggevende en dat gaf de doorslag. Hij is nu twee maanden bij WereldWijd en werkt op de timmerwerkplaats. Hij vindt het heerlijk dat hij daar zijn passie kan uitoefenen. Frans zet zich graag in voor minderbedeelden en is ook verbonden aan het Afrika-project Jambo Hakuna Matata in Kenia, dat hij inmiddels al zes keer bezocht.

ROGER FRIJNS – ONDERHOUD

Zes maanden geleden kwam Roger Frijns uit Gronsveld als vrijwilliger binnen bij WereldWijd.

Tot 2018 werkte hij bij Tata Steel in Maastricht. Hij is voortijdig gestopt met werken omdat het niet meer ging. Toen Roger 12 was kreeg hij een zwaar ongeluk waarbij hij hersenbeschadiging opliep. Desondanks heeft hij altijd gewerkt; als kraanmachinist, heftruckoperator en bij de onderhoudsdienst. Hij werd overal ingezet en heeft dus op veel verschillende plekken gewerkt. Nadat hij bij Tata Steel was gestopt met werken is hij, als vrijwilliger/cliënt, terechtgekomen bij Stichting

Gehandicaptenzorg in Kerkrade. Zijn contract daar loopt a.s. december af. Op de dinsdag en donderdag doet Roger bij WereldWijd allerlei klussen en helpt hij bij het onderhoud. Roger is weduwnaar en heeft een zoon van 29. Zijn vriendin, met wie hij een LAT-relatie heeft, woont in Mheer.

YVONNE HENDRIKS – NEDERLANDSE TAALLES

Yvonne is gestart bij WereldWijd tijdens de summerschool. Hoewel ze kwam om Nederlandse les te geven, begon ze op de naaifdeling omdat ze daar dringend iemand nodig hadden. Nu

oriënteert ze zich op maandag en donderdag op de taak waar ze eigenlijk voor gekomen was: Nederlandse les.

Yvonne is werkzaam geweest in het speciaal onderwijs. Al snel maakte ze de overstap naar de jeugdhulpverlening, waar ze eerst als groepsleidster en later als manager heeft gewerkt. Dit resulteerde in een burn-out. Toen ze daarna terugkeerde voelde ze dat dit niet meer was wat ze wilde. Na haar scheiding gooide ze het roer om en begon een kunstwinkel waar werk van goede amateurkunstenaars werd verkocht, aangevuld met Afrikaanse kunst. Hoewel deze winkel maar drie maanden heeft bestaan, heeft ze hier leuke herinneringen aan.

Omdat Yvonne geïnteresseerd is in menselijk gedrag is ze de opleiding NEI (neuro-emotionele integratie) gaan doen. In no-time had ze een goedlopende praktijk opgebouwd 'de verbeelding' genaamd. Ze hielp mensen die vastgelopen waren in het leven. Yvonne's man is overleden en het rouwproces valt haar zwaar. De zorgtaken waren zo intensief dat de praktijk hieronder te lijden had. Deze heeft ze daarom afgebouwd. Nu wil ze graag haar bijdrage leveren bij WereldWijd.

HENNY VAN HOORN – ADVISEUR ARBEIDS- PARTICIPATIE EN ARBEIDSCOACH

Henny was tot zijn pensionering in 2014 hoofd personeelszaken bij Intertek, een grote laboratoriumorganisatie in Geleen, en was hiervoor ruim 30 jaar werkzaam

binnen de personeelssector bij DSM. Daarna heeft hij vijf jaar vrijwilligerswerk gedaan bij Vluchtelingenwerk, waar hij als arbeidscoach voor statushouders fungeerde.

Sinds afgelopen augustus werkt hij één dag in de week bij WereldWijd als adviseur arbeidsparticipatie en arbeidscoach. Hij ondersteunt cliënten met het vinden van een baan, een werkervaringsplek of een leuke plek als vrijwilliger. Na een uitvoerig gesprek helpt hij hen met het opstellen van een cv en gaat daarna met ze op pad om een passende plek te vinden. Zo heeft hij inmiddels één cursist kunnen plaatsen als activiteitenbegeleider in een bejaardentehuis en een andere cursist start binnenkort als hulpmonteur bij een garage. Een probleem waar hij mee geconfronteerd wordt, is dat deze doelgroep vaak verplaatst wordt waardoor zo'n werkplek soms van korte duur is. Hij geeft aan dat werken voor hen een belangrijke rol speelt bij een succesvolle integratie in onze maatschappij en meedoen dus uiterst belangrijk is!

Henny woont in Meerssen waar hij ook lid van het bestuur van de bibliotheek is. De bibliotheek in Meerssen is een zeer actieve instelling die naast boekenuitleen veel cursussen, lezingen en andere boeiende dingen organiseert. Zo is het voor veel mensen een belangrijke ontmoetingsplek.

ABD EL KARIM

– ELEKTROTECHNIEK

Abd el-Karim is vier jaar geleden vanuit Jemen naar Nederland gekomen. Via Ter Apel, Almelo, Arnhem is hij in Eckelrade terechtgekomen, waar hij nu 8 maanden werkt. Van oorsprong is hij elektro-ingenieur.

Hij werkt twee dagen bij WereldWijd, waar hij assisteert op de afdeling elektrotechniek en assisteert bij het algemeen onderhoud van het gebouw. Ook doet hij vrijwilligerswerk bij Kringloop Maastricht en bij IVN.

RIA KICKEN

– LEERPLAN TAALONDERWIJS

Ria is tijdens de summerschool bij WereldWijd begonnen. Ze heeft 30 jaar in het speciaal onderwijs gewerkt, waarvan 25 jaar bij de mgr. Hanssenschool in Hoensbroek. Dit is een instelling van onderwijsexperts die dove en slechthorende kinderen en kinderen met een taalontwikkelingsstoornis begeleiden. Taalonderwijs is dus haar expertise en het is de bedoeling dat zij een overkoepelende taak gaat verrichten. Samen met Femke, projectmanager VakTaal, gaat ze een 'taalleerlijn' in beeld brengen. Om zich voor te bereiden is ze bij alle taallessen gaan kijken en ziet dat iedere docent het op zijn of haar eigen manier doet. "En dat is goed en leuk en moet ook zo blijven". De uitdaging van haar taak ligt er dan ook in om een taalleerlijn op papier te krijgen zonder dat de eigenheid van de docent wordt aangetast. Af en toe valt ze in bij een taalles als een van de leerkrachten verhinderd is.

Onlangs is Ria gestopt als vrijwilliger bij het hospice in Heerlen. Maar sinds voorjaar 2022 doet ze vrijwilligerswerk bij het Ronald McDonaldhuis. Ria heeft 12 jaar een eigen stichting gehad met een project in het binnenland van Gambia: Stichting Future4all. Dit werk gaat ze binnenkort afronden. De projecten in Gambia draaien nu grotendeels met betaalde krachten. Ook is men in Nederland steeds minder bereid om geld voor buitenlandse projecten te geven. Het wordt dus steeds moeilijker fondsen te werven.

U heeft nu kennism gemaakt met zeven nieuwe vrijwilligers. Hoewel het natuurlijk zeven verschillende personen zijn, is er toch een gemeenschappelijke factor. Ze zijn allemaal enthousiast, betrokken en willen iets voor anderen betekenen. Het is fijn dat ze het erg naar hun zin hebben bij ons, want op deze mensen drijft WereldWijd.

Pien Wishaupt & Liesbeth Wierink •

OPROEP! VRIJWILLIGERS GEZOCHT

Heb je zin in een nieuwe uitdaging en een zinvolle tijdsbesteding binnen WereldWijd?

INTERESSE? Neem dan contact met ons op via +31 (0)43 408 31 22 of stuur een mailtje naar: info@stichtingwereldwijd.nl.

WERELDTOOLS

WEER EEN JAAR WERELDTOOLS

Het project WereldTools heeft er ook weer een jaar opzitten. Terugkijkend schiet mij één woord te binnen: stabiliteit. Het project staat blijkbaar als een huis en kan wel tegen een stootje. WereldTools is als een stevige volwassen eik.

In 2004 in de Eckelraadse bodem geplant en inmiddels uitgegroeid tot een mooie boom die heel wat stormen kan doorstaan. Zelfs een pandemie, die ook niet aan onze deuren voorbij is gegaan, kon onze eik geen ernstig schade toebrengen. Soms waait er wel eens tak af, maar de wortels en de stam van onze eik zijn stevig verankerd en er blijven nieuwe loten aangroeien. Nieuwe loot André bijvoorbeeld heeft als maker van de WereldTools-kisten onze oude tak Johan afgelost, die het wat rustiger aan wilde doen.

Zo hebben Pien en Ed dit jaar 50 tot 60 keer op en neer gereden naar het station in Maastricht om weer een geïnteresseerde deelnemer op te halen. Zijn er weer bijna 50 mensen met opgeheven hoofd teruggekeerd naar hun land, in de meeste gevallen in hun kielzog een goed gevulde

kist met allerlei materialen, opgeknapt door de vele vrijwilligers bij WereldTools. Het lukt het ons steeds opnieuw om die kist op de juiste plaats in de juiste handen te krijgen.

En dit doen we intussen al vele jaren; het lijkt langzamerhand zo normaal geworden te zijn, maar als je even de tijd neemt en onze eik goed bekijkt, zie je toch wat een bijzondere boom uit het zaadje is gegroeid. Zo bleek bij voorbeeld bij de ambassadebezoeken dit jaar van een zestal Afrikaanse landen, die met duidelijke bewondering naar de inhoud van de kisten keken. "This project really makes a difference", was één van de vele commentaren van de diplomaten.

Ook in het nieuwe jaar is onze boom al verzekerd dat hij verder kan groeien; met andere woorden: de financiën zijn

Pien Wishaupt (links) en Ed Peters (rechts). Aan het werk om een kist varend klaar te maken.

voor 2023 al gedekt. Wij gaan dus vol vertrouwen het nieuwe jaar in voor weer een jaar WereldTools.

Ed Peters •

IN GESPREK MET DE KISTENMAKERS VAN HET PROJECT WERELDTOOLS

VRIJWILLIGERS, DIE ZICH NIET LATEN KISTEN

Er zijn vrijwilligers bij WereldWijd die zich niet laten kisten. Ze passen bijzonder goed bij WereldWijd. Het is een genoegen met twee van hen te mogen spreken. De een is Johan van der Veur (sinds 13 juni 81 jaar) uit Sint Geertruid en de ander André Scherpenisse (68) uit Eckelrade. Johan stopt met het maken van kisten voor het project WereldTools en André neemt de klus van hem over. We treffen elkaar in de timmerwerkplaats, waar Johan al ruim dertig jaar les geeft en timmert en waar André bezig is met vernieuwing van het machinepark.

De lezers van WereldWijzer kennen Johan al van een mooi gesprek, dat hij drie jaar geleden had met Matje Mattheij. Daar werd al verteld, dat Johan wilde stoppen met zijn werk bij

WereldWijd. Drie jaar later is Johan er gelukkig nog en heeft intussen bijna alle taken over gedragen. André maakt de kisten, maar wie zorgt dat de koffie klaar staat voor de mensen die

's morgens binnen komen? Johan geeft toe, dat het niet gemakkelijk is om afscheid te nemen: "WereldWijd is al tientallen jaren mijn lust en mijn leven en ik heb het altijd met liefde gedaan." Als het nodig was kwam Johan zelfs van vakantie terug.

In 1968 kwamen Johan en Hans Wemmers elkaar tegen in het gemeentehuis van Maastricht, waar Johan toen bode was. Hans zocht iemand voor de houtwerkplaats van WereldWijd en Johan wilde graag vrijwilligerswerk doen dicht bij huis. De deal werd snel gemaakt. Johan was 55 jaar en afgekeurd voor zijn werk in de bouw na een ongeval bij een project van 24 studentenwoningen in Louvain-la-Neuf. "Ik werkte toen als timmerman voor bouwbedrijf Wilma en werd uitgeleend als uitvoerder. Ik ging de wapening controleren en raakte met mijn rechterbeen bekneld. Na een bezoek aan het ziekenhuis ben ik toch zelf naar huis gereden. Dat was achteraf niet verstandig. Ik ga nu door het leven met een nieuwe knie."

André is architect van beroep. Hij was o.a. betrokken bij het nieuwe ziekenhuis in Maastricht. "De trappen en liften, die je daar ziet op het overdekte binnenplein, heb ik ontworpen. Ik begon 26 jaar geleden met een eigen architectenbureau en ontwierp ongeveer 13 vrijstaande woningen en verder veel verbouwingen en renovaties. Bij het volwassenonderwijs in België volgde ik een opleiding van vijf jaar tot meubelmaker. Met een vriend bouwde ik een paardenstal om tot meubelmakerij en daar maken we keukens en meubilair. Dat vind ik erg leuk werk. Mijn vrouw Els en ik waren bevriend met zuster Paula en daardoor

Johan van der Veur (links) en André Scherpenisse (rechts).

kende ik WereldWijd. Sinds begin dit jaar lever ik hier een bijdrage als vrijwilliger. Ik ben nu bezig met de aanschaf van nieuwe machines, want een timmerman van vandaag werkt veel meer met machines dan vroeger. En toen Johan stopte met het maken van kisten voor WereldTools heb ik die klus van hem overgenomen."

Met plezier leggen Johan en André me uit hoe de kisten in elkaar gezet worden voordat ze de wereld over gaan. Overal in het transport worden dezelfde maten gebruikt voor de houten pallets. De standard-Europallet meet 80 bij 120 cm en zo'n pallet wordt gebruikt als bodem voor de kisten. Daarop bouwt de timmerman verder met spaanplaten tot een hoogte van 80 cm, maar als het nodig is kan het ook anderhalve meter zijn of soms zelfs meer. Dat is afhankelijk van de inhoud van die kist. Soms zijn er machines, ijzeren kisten of een kopieermachine die niet passen in onze standardmaten. Naar schatting worden er zo'n 120 kisten per jaar gemaakt. Johan is de tel kwijt geraakt. Soms zette hij op een ochtend tien kisten met schroeven in elkaar. Het totaal zal ergens tussen de 700 en 800 kisten liggen.

Met trots kijkt Johan terug op zijn mooie jaren bij WereldWijd. Samen met broeder John van Winden heeft hij aanvankelijk de timmercursus vorm gegeven. Samen met Peter Gillissen wist hij werkbanken los te krijgen bij een ambachtsschool, machines en gereedschappen bij bedrijven. De stichting Vakopleiding Bouwbedrijf versterkte diploma's aan studenten, die het programma bij WereldWijd met goed gevolg aflegden. Om als leraar te mogen optreden, moest Johan eerst het leermeesterdiploma halen. Hij leerde tientallen nieuwkomers het vak; schuren, zagen, pennengaten maken, houtbeitel leren gebruiken, enz. Examenkandidaten moesten een proefwerkstuk maken, binnen een bepaalde tijd. De uitreiking van de diploma's was elke keer een feest.

Andere vrijwilligers stapten in zijn voetsporen. Heinz en Stef hebben het overgenomen en sinds kort is Frans Frambach een van de vaste leraren in de timmerwerkplaats in plaats van Stef. André besteedt een deel van zijn tijd aan nieuw cursusmateriaal, waarin o.a. geleerd wordt om met elektrische gereedschappen te werken. En in plaats van schroeven gebruikt André nu de nieuwe nietmachine om de kisten in elkaar te zetten. Zo timmert WereldWijd aan de weg en gaat met de tijd mee.

Martin Jansen •

VAKTAAL

ONTWIKKELINGEN VAKTAAL

Het zijn woelige tijden, dat ontgaat niemand; coronacrisis – klimaatcrisis – vluchtelingen crisis. Het raakt iedereen. En tegelijkertijd lijkt ook de kloof in de samenleving te groeien; het contrast tussen rijk en arm, tussen *kansrijk* en *kansarm* wordt steeds groter. Bij Stichting WereldWijd zijn wij ervan overtuigd dat iedereen een kans verdient, waar je ook vandaan- of terecht komt. En dat hier de sleutel ligt voor een betere toekomst én een mooiere wereld. Helaas komen veel mensen niet mee in het reguliere proces van leren, werken en inburgeren in Nederland. Daarnaast staan steeds meer vluchtelingen en asielzoekers lang in een wachtstand door de druk op het asielsysteem, die alleen maar groter geworden is door de stroom vluchtelingen uit Oekraïne. En ook Oekraïense vluchtelingen willen graag Nederlands leren, maar lopen tegen beperkte onderwijsvoorzieningen aan. WereldWijd wil er juist voor deze mensen zijn met het project VakTaal: statushouders, asielzoekers en vluchtelingen die tussen wal en schip zijn geraakt.

Wij zien dat gemeenten, asielzoekerscentra en andere maatschappelijke organisaties steeds vaker aankloppen bij WereldWijd. De behoefte aan onze unieke en mensgerichte opleidingsprogramma's neemt toe. Graag geven wij hier gehoor aan, maar daarvoor zijn wel extra middelen benodigd; een groei van cursisten betekent een toename van groepen en mogelijk ook op termijn extra lesdagen. In de huidige tijd van inflatie hebben we naast voldoende vrijwilligers ook extra financiële ondersteuning hiervoor nodig. Daarom is fondsenwerving een van onze grootste prioriteiten dit najaar. Met de Gemeenten Maastricht, Heuvellandgemeenten en Eijsden-Margraten zijn we al tot positieve afspraken gekomen en we doen ons best om ook vanuit de Provincie steun te verkrijgen.

Daarnaast hebben we ook diverse andere fondsen aangeschreven. Op het moment dat deze WereldWijzer verschijnt, hopen wij van verschillende fondsen en subsidiegevers positief bericht te hebben ontvangen! Vervolgens kunnen we samen met onze vrijwillige docenten, de betrokken gemeenten en samenwerkingspartners het programma van VakTaal voor het komende jaar verder vorm gaan geven en ons cursusaanbod waar gewenst verder ontwikkelen. Zodat we zo goed mogelijk blijven inspelen op (veranderende) behoeften op een manier die past bij WereldWijd.

Op dit moment doorlopen zo'n 45 cursisten uit meer dan 20 verschillende landen een cursustraject dankzij onze 25 vrijwillige docenten. Met hun bevolgen betrokkenheid maken zij echt het verschil voor deze mensen. Dat is iets om even bij stil te staan, want dat is niet vanzelfsprekend... Langs deze weg een heel groot DANKJEWEL aan alle vrijwillige docen-

De wandeling naar een bezoek bij de boerderij tijdens Summer School.

ten van WereldWijd. Voor hun inzet, meedenken en flexibiliteit in de afgelopen periode! Want flexibel waren zij...

Bijvoorbeeld toen we zomersluiting hadden en cursisten uit het AZC toch graag naar school wilden komen en er in een handomdraai een 'Summerschool' opgetuigd werd. Of toen we gebeld werden door de noodopvang voor minderjarige asielzoekers in Maastricht, die met de handen in het haar zaten omdat er nog geen school beschikbaar was en we vier weken lang Nederlands les aanboden aan 20 jongeren. Toen waren jullie er voor hen en dat zullen zij nooit vergeten. Naast de cursussen zijn we ook begonnen met een pilotproject gericht op arbeidsparticipatie. Onze vrijwilliger Henny van Hoorn zet zich ervoor in om cursisten van WereldWijd door te leiden naar werk. Via werkervaringsplekken en vrijwilligerswerk breidt de taal- en vakkennis van mensen uit, wat hun kansen op de arbeidsmarkt vergroot. En, in aansluiting op de lessen, zijn we van plan om volgend jaar meer excursies te gaan organiseren. Kortom, we blijven niet stilzitten!

Tot slot, passend bij de kerstgedachte: de volgende citaten van cursisten maken duidelijk wat WereldWijd voor hen betekent:

“For me Stichting WereldWijd is like a family full of love and positive energy, and it is also the cornerstone to study Dutch in unique way and learn from professional teachers a good profession.” (Sakher, Syrië)

“The school is amazing and an extraordinary language learning center. It meant a lot to me and others too, for learning this beautiful language at your school. I really appreciated you for giving us a chance to learn. Thank you for welcoming warmly, it’s really grateful, thanks.”

(Maker Lam, Zuid-Soedan)

“Ik ben heel tevreden over de school en de docenten. De docenten zijn aardig en vriendelijk. Mijn Nederlandse taal is verbeterd door de lessen. Bovendien is de sfeer op school goed. Ik heb nu ook nog ervaring met timmeren en computergebruik. Ik wil daarom op deze school blijven tot dat mijn Nederlandse taal goed genoeg is.” (Mohammed, Syrië)

“WorldWide school. Het lachende gezicht van Nederland voor mij. De lachende, geduldige en oprechte houding van de medewerkers van die instelling wekken bij mij een serieus respect en liefde voor het Nederlandse volk op. Ik geloof dat mijn eerste taalverwerving en daarna beroepsopleiding op deze school mijn integratie in Nederland zal versnellen. Ik wil zo snel mogelijk aan de slag door een beroep te doen en mijn leven te reorganiseren. Ik heb zowel liefde als respect voor deze school, die mij heeft gesteund om mijn idealen te verwezenlijken. Het is goed dat je bestaat en je toegewijd werkt aan de verbetering van de samenleving.”

(Emin, Turkije)

Ik ben Mohammad en ik kom uit Iran. Ik leer nu ongeveer een jaar Nederlands in deze leeromgeving. Ik zag bij mezelf niet in dat ik de Nederlandse taal zou kunnen leren en het was erg moeilijk en eng voor mij om de Nederlandse taal te leren. Maar toen ik in deze warme, vriendelijke en hoopvolle omgeving was, kon ik leren en spreken. Als ik een voorbeeld wil geven. Deze educatieve omgeving was als een prachtige tuin en vijver met helder water midden in een woestijn.

(Mohammad, Iran)

The Stichting WereldWijd has a much more and deeper meaning than a normal school to me; because the teachers come to this center only to help! This is the place where we revive our lost self-confidence and hope for the future! We truly feel that we have support! I feel good at school; the environment and atmosphere in the school evokes a sense of security, peace and equality! Here, no one looks top to down on us! No one treats us with hate! Regardless of color, race, nationality, and religion, everyone’s arms are open to accept us. Apart from teaching Dutch and a practical career, this center is a haven for broken hearts! I am extremely grateful for the help and the hope that you give us! (Raziëh, Iran)

Ed op veldreis in Tanzania

IN GESPREK MET...

ED PETERS - PROJECTMANAGER WERELDTOOLS, BIJNA 25 JAAR IN DIENST BIJ WERELDWIJD

Toen Ed Peters in 1998 de vacature zag voor 'cursisten-monitor' bij WereldWijd hoefde hij niet lang na te denken. Hij was op dat moment, na een jaar in Noord-Afrika gereisd te hebben, werkzaam in het onderwijs. Tijdens zijn reis had hij kennis gemaakt met andere culturen en had ook de struggle for life daar gezien. Dit had zijn blik verruimd en zijn kijk op zaken veranderd. Hij beseftte dat zijn baan als docent geschiedenis hem geen bevrediging bracht en dat hij veel meer voor anderen wilde en kon betekenen.

Zijn start als staflid bij WereldWijd in februari 1998 voelde als een warm bad. Dit was wat hij wilde: samen met anderen goed doen en iets moois tot stand brengen. Het was een tijd waarin regelgeving en bureaucratie nog niet de boventoon voerden. De mens stond centraal en er was ruimte voor eigen initiatief. Ed maakte hier op creatieve manier gebruik van. Toen in 2004 een cursist uit Liberia, Joseph Paul, aangaf dat hij nu dan wel een diploma in lassen had maar daar zonder materialen in eigen land niets mee kon, ontstond het

idee om opgeknapt tweedehands gereedschap aan hem mee te geven zodat hij in Liberia een bedrijfje kon opzetten. Toenmalig directeur Peter Gilissen beet zich in dit idee vast en dat was het begin van WereldTools en het unieke kistenproject.

Ed werd projectleider van WereldTools en bouwde het van de grond af op. Het is een functie waarin hij zijn ei kwijt kan. Het geeft hem voldoening dat hij op individueel niveau mensen kan helpen een toekomst op te bouwen in

eigen land. Bij elke intake is Ed's eerste vraag: 'You are my boss; wat kunnen wij voor jou doen?' Deze aanpak zet aan tot actie, en de wetenschap dat ze straks niet met lege handen thuis komen geeft zelfvertrouwen en hoop.

Dit zag hij ook bij de moeder van twee kinderen van 2 en 5 die kort geleden terugkeerde naar Nigeria met twee kisten met materiaal waarmee ze haar eigen eetgelegenheden kan beginnen. Ze was erg dankbaar en zei bij het afscheid "I'll miss you". Dit raakte hem.

Tussen Joseph Paul uit Liberia, de eerste persoon die een kist met materiaal meekreeg, en deze Nigeriaanse moeder ligt een periode waarin bijna 600 mensen met materiaal van WereldTools naar hun land terugkeerden. Drie keer is Ed op veldreis geweest om met eigen ogen te zien wat de hulp van WereldWijd tot stand had gebracht.

Zijn eerste reis naar Burundi was een fantastische ervaring. De projecten daar waren een groot succes. Zo kwam hij bij Christophe ("een echte ritselaar", zegt Ed grijnzend) die met de kist met spullen een garage gestart had. Hij was zo dankbaar voor de hulp die hij ontvangen had dat hij zijn kind naar Ed vernoemd had. "Ik was overdonderd en stond met m'n mond vol tanden", herinnert Ed zich. Nu, tien jaar later, krijgt hij nog elk jaar een foto van de Burundese Ed toegestuurd.

Ook herinnert hij zich Boniface ("een klein opdondertje met een lui oog"). Boniface had in Nederland de opleiding MBO4 verpleging afgerond. Hij wist dat hij daar in Burundi niets mee kon. Dus reisde hij elke dag van woonplaats Tilburg naar Eckelrade om de cursus lassen te volgen. Nu had hij in Burundi een eigen bedrijf dat smeedijzeren

poorten maakte. De zaken gingen goed, mede dankzij het feit dat hij, zoals hij in Nederland had geleerd, zich aan afspraken hield en vooraf offertes maakte. Hij had zelfs zijn eigen huis gebouwd. Andere veldreizen brachten hem naar Tanzania en Senegal en Gambia. Als hij over zijn ervaringen tijdens deze reizen praat, licht zijn gezicht op. Ed: "Het is de kers op de taart. Je voelt: dit is waarom je het doet".

Dat het succes van het kistenproject niet onopgemerkt bleef, blijkt uit het feit dat Nederland het project in 2016 voordroeg aan het Europese Terugkeerfonds om mee te dingen naar de prijs voor het beste terugkeerproject. Van de 27 landen die meededen werd WereldWijd de winnaar.

In de 25 jaar dat Ed bij WereldWijd werkte, waren er ook moeilijke momenten. In 2008/2009 verkeerde WereldWijd in zwaar weer. En wel dusdanig dat het bestuur collectief ontslag voor alle medewerkers had aangevraagd. Ed kreeg toen een baan aangeboden bij onderwijsinstelling Arcus maar sloeg dit aanbod af, ondanks de onzekere toekomst. "Ik dacht: nee, ik hoor hier bij WereldWijd en niet in het onderwijs. Ik heb geen moment getwijfeld."

Hoewel dit mijn eerste ontmoeting is met Ed, begrijp ik al wel dat deze reactie tekenend is voor hem en voor zijn loyaliteit aan WereldWijd. Als ik over deze kwestie doorvraag, zegt hij: "Dit is niet zomaar een baan! Ik ben geen job-hopper. Ik luister naar mijn gevoel. Je laat je 'familie' toch niet in de steek!" Gelukkig liep het goed af en werd het project WereldTools weer opgepakt.

Vier jaar geleden kreeg Ed de diagnose Parkinson. Ook toen verliet hij zijn 'familie' niet maar, hoewel hij zich niet uit het veld liet slaan, zag hij zich wel gedwongen zijn werktijd tot 20 uur per week terug te brengen. Hij weet niet wat de toekomst brengt, maar zijn motto is 'pluk de dag'. Terugblikkend ziet Ed dat, vergeleken met het begin van WereldTools, de situatie wel is veranderd. De terugkeerders moeten nu binnen 2 tot 8 weken weg. Er is geen tijd meer voor een training of een cursus. De beslissing om terug te keren is al genomen en het grootste probleem van de terugkeerder is: hoe kom ik straks aan een inkomen. De kist met het materiaal stelt ze in staat om straks in eigen onderhoud te voorzien.

Februari 2023 is er een kwart eeuw verstreken sinds het moment dat Ed als 'cursisten-monitor' bij WereldWijd binnenkwam. In die tijd heeft hij WereldTools van de grond gekregen en het begeleid tot het fantastische project wat het nu is. Hij kijkt dan ook, terecht, met een goed gevoel op deze periode terug. Ed: "De wereld is harder geworden. Maar, hoewel we nu met handen en voeten aan regels gebonden zijn, toch kunnen we blijven doen wat we doen. Ik ben trots dat ik hier werk."

Ed en terugkeerder Said op Zanzibar, Tanzania

Liesbeth Wierink •

EVEN VOORSTELLEN...

IN GESPREK MET SAHAR EN JOSÉ, TWEE NIEUWE BESTUURSLEDEN

Sinds 6 september is het bestuur van Stichting WereldWijd versterkt met twee ervaren vrouwen. Het gesprek met José le (1959) uit Elsloo en Sahar Khosrovani (1972) uit Gronsveld vindt begin november plaats in de Wapenzaal van het Familiemuseum, dat sinds 2014 gevestigd is in het Ursulinenconvent in Eijsden. Sahar begint spontaan te vertellen en José stelt haar vragen en ik hoef alleen maar te schrijven. Even later zijn de rollen omgedraaid en stelt Sahar de vragen aan José. Een plezierige kennismaking, die eindigt met een rondleiding in het Familiemuseum, dat Sahar samen met haar man Leo, zus, zwager en een grote groep vrijwilligers heeft opgezet en ingericht, nadat zij het complex van de gemeente kochten.

Sahar is door voorzitter Jan Rombout gevraagd om in het bestuur van WereldWijd te komen. "Ik ken Jan, omdat hij af en toe aanwezig is bij een concert of een lezing in het museum", vertelt Sahar. "Ik heb erg getwijfeld of ik het wel moest doen. Ik heb een druk leven met twee pubers thuis en met mijn werk, waarvoor ik vaak in de Randstad moet zijn". Sahar is in haar geboorteland Iran en later nog een keer in Nederland opgeleid tot apotheker en is nu namens zorgverzekeraar CZ lid van een landelijke commissie voor de beoordeling van medicijnen voor ziekenhuizen in Nederland. "Welke meerwaarde kan een apotheker hebben voor WereldWijd? We zullen het zien. Ik heb toegezegd, omdat ik het werk van WereldWijd heel sympathiek vind. Het is mooi om medeburgers tools te geven om zelfstandig te worden."

De zoektocht naar meer vrouwelijke bestuursleden leidde via Mirjam Kemp en Chris Baltussen, de vroegere directeur van VluchtelingenWerk in Limburg, naar José le in Elsloo. José was vanaf 2006 zes jaar lang wethouder in de gemeente Stein en zit er nog steeds in de gemeenteraad namens de PvdA. Zij werd een tijdlang ernstig bedreigd toen zij het in de raad opnam voor de opvang van vluchtelingen. "Ik voel me betrokken bij vluchtelingen, maar ik had nog nooit van WereldWijd gehoord. Ik heb me laten rondleiden, ik zie hoe mooi het werk is dat hier gedaan wordt en ik ben enthousiast geworden. Ondanks het raadswerk en mijn drukke baan in Oss heb ik 'ja' gezegd." José is manager bij een samenwerkingsverband tussen zes gemeenten in Noordoost-Brabant en de provincie Noord-Brabant. Onder de werknaam Regiotaxi Noordoost-Brabant verzorgen zij deur-tot-deur vervoer voor mensen met een Wmo-indicatie.

De twee nieuwe bestuursleden, Sahar en José

Daarnaast vormt deze vorm van deur-tot-deur vervoer ook een vangnet wanneer mogelijkheden voor het openbaar vervoer ontbreken. Dat betekent contracten afsluiten, aanbestedingen doen, relatiebeheer en klantcontact. Kortom zorgen dat mensen met een mobiliteitsbeperking kunnen blijven participeren in de samenleving.

Toen Sahar bijna klaar was met haar opleiding tot apotheker ontmoette zij in Teheran haar latere man Leo, die daar op familiebezoek was. Ze werden verliefd en na afronding van haar studie kon ze zich bij hem voegen in Rotterdam. Sahar: "Eigenlijk kende ik Leo al uit de familiealbums. Hij staat op de foto's van mijn jeugd. Leo heeft een Iraanse vader en een Nederlandse moeder, hij is in Nederland geboren en

opgegroeid. Zijn familie in Teheran woonde vlak bij ons en we kwamen veel bij elkaar over de vloer. Beide vaders waren architect. Mijn moeder heeft naast de Iraanse ook de Amerikaanse nationaliteit, ze is grafische ontwerper maar maakte vroeger ook diverse televisieprogramma's onder andere over Iraanse dichter Rumi. Mijn ouders wonen in Teheran. Ik heb er een goede jeugd gehad in een prettige omgeving. Misschien met uitzondering van de acht jaren dat Iran en Irak met elkaar in oorlog waren. Het contrast tussen het leven binnenshuis en buitenshuis is erg groot in Iran. Toen ik pas in Nederland was vroeg ik me af: Waar zijn de feesten? Bij ons werd binnenshuis veel meer feest gevierd dan hier. Ik heb veel respect voor de jonge mensen in Iran, die zich nu inzetten voor meer vrijheid."

Eenmaal in Nederland voelde Sahar zich al snel thuis. Ook haar zus is getrouwd met een Nederlander en zij woonden tot voor kort in Eijsden. Vanwege het werk van Sahar's zwager wonen ze nu tijdelijk in Taiwan. Sahar: "Ik kreeg Nederlandse les op het Albeda-college in Rotterdam en 's middags werkte ik in de apotheek van het Erasmus MC. Daar mocht ik alleen Nederlands spreken. Dat was best wel pittig. Maar het helpt wanneer je als vrijwilliger of beroepskracht snel aan het werk kunt. Het helpt je een nieuw netwerk op te bouwen, je leert de taal en het helpt je je comfortabel te voelen in dit land. En thuis heb ik een tweeling van 15 jaar, een jongen en een meisje die op het gymnasium van Porta Mosana zitten en nooit te beroerd zijn om de taal van hun moeder te corrigeren. Onze oudste zoon is 25 jaar, studeerde kunstgeschiedenis en onderzoekt nu oude schilderijen in Londen. Bij een door hem ontdekt portret van zangeres, pianiste en componiste Cecilia Maria Barthélemon (1769-1859) schreef hij een boekje dat hier in het museum te koop is."

Tijdens de rondleiding door het Familiemuseum wordt andermaal duidelijk, dat we allemaal uit Afrika zijn gekomen, ooit. De Eijsdense arts Eugène Dubois (1858-1940) heeft er een eigen afdeling, waar aandacht besteed wordt aan zijn ontdekking op Java van enkele botten van, zo hij dacht, de eerste mens, de missing link tussen aap en mens. De Javamens staat er in een nagebouwde Javaanse omgeving. José en Sahar willen graag daar op de foto, met de hutkoffer tussen hen in (zie foto). De ouders van José komen van Java en hoorden bij de eerste lichte militairen die na de onafhankelijkheid van Indonesië moesten vertrekken. Met twee

hutkoffers kwamen ze aan en werden opgevangen in voormalig concentratiekamp Westerbork. José: "De hutkoffer van mijn vader staat nu bij mij thuis. Mijn vader was vliegenier bij de luchtmacht. Mijn moeder was altijd bang, dat hij zou verongelukken. Daarom heeft mijn vader zich laten omscholen tot ingenieur en heeft hij lang voor DSM gewerkt. Ik ben in Beek geboren als zesde van zeven kinderen. Ik heb een fijne jeugd gehad. We gingen niet op vakantie, maar maakten veel dagtochtjes naar de Efteling, het Dolfinarium en de zee. Op zondagochtend na de kerk werd er ontbeten met vlaai. Mijn moeder gebruikte de passer om te zorgen dat ieder een gelijk deel ervan kreeg. Bij ons thuis kon alles, het was een zoete inval. Ik kom nog geregeld mensen tegen die tegen me zeggen: 'Ik heb wel eens bij jullie gegeten.'"

Sahar wil weten of José ooit te maken kreeg met discriminatie. "Ja, één keer", zegt José. "Een Afrikaanse jongen, die in Beek opgroeide, zei tegen me, dat ik een 'vieze bruine nikker' was. Hij beseftte waarschijnlijk niet hoe donker zijn eigen huid was. Gelukkig maar. En een andere keer hoorde ik zeggen: 'Ga terug naar je eigen land'. Dus dat valt wel mee, maar ik merk wel dat je je extra moet bewijzen, als je vrouw bent en klein van stuk en ook nog een buitenlandse naam hebt. De tijd dat ik bedreigd werd vanwege mijn werk in de gemeenteraad vond ik veel onaangenaam. De eerste dreigbrief was getypt, maar de volgende waren geschreven. De politie surveilleerde regelmatig in de straat. Maar echt bang was ik niet. Regelmatig liet ik 's avonds de hond uit in het veld, met een scherp fluitje, om mogelijke aanvallers af te schrikken. Dit heb ik toen een tijdje niet meer gedaan. De bedreigingen stopten toen bekend werd dat het NFI (Ned. Forensisch Instituut) was ingeschakeld. Ik zeg altijd: Je kunt me overtuigen met argumenten, maar niet met dreigementen. Wat ik er moeilijk aan vind is dat je niet meer op je intuïtie kunt afgaan. Je onbevengheid is weg. Want je moet op je hoede zijn. Door mijn openheid kon ik bij mijn standpunt blijven."

José herinnert zich dat haar moeder en ook haar vader het moeilijk hebben gehad in Nederland. "Veel stil verdriet, vooral bij mijn moeder. Op een ochtend zei ze: 'Laat Pa vandaag maar met rust' en toen ik doorvroeg, vertelde ze dat oma le, de moeder van mijn vader, overleden was. Mijn moeder is overleden toen ze 61 jaar was. Ze wilde nooit terug naar Indonesië. Na haar dood is mijn vader wel op bezoek gegaan. Ze hebben nooit geklaagd, maar het was wel moeilijk. Geen

familie, een heel ander sociaal leven en ook andere eetgewoonten. Mijn oudere broers en zussen hebben aardappelen leren eten. Pas later kwam er een rijdende winkel met Indische waren met rijst en andere artikelen.”

Voor haar ouders was de integratie de eerste jaren zeker lastig, maar José voelt zich hier prima thuis. Ze trouwde met een Limburgse jongen, samen met Jos heeft zij drie zonen. Een van hen wilde al van jongs af aan ontwerper van achtbanen worden en leerde lassen. Die passie gebruikt hij nu om kunst te maken van oude gereedschappen. José houdt van uitdagingen. Vooral op het sociale vlak. Je inzetten voor de gemeenschap. Toen de nood aan de man was in het bestuur van voetbalvereniging Haslou in Elsloo stapte deze vrouw naar voren en was vier jaar lang voorzitter van een voetbalclub met 500 leden. Als er op maandag een deel

van de 150 vrijwilligers actief was, bracht José hen loempia's uit eigen keuken.

We hebben elkaar veel te vertellen. Het gesprek loopt uit en Sahar wil ons tot slot graag rondleiden in het Ursulinencomplex. We hebben er meer gezien dan we hier kunnen vertellen. En toch is er nog meer. Verschillende kunstenaars hebben er hun atelier en in de kelder is een bierbrouwerij en een kaasmakerij met biologische geitenmelk. Ook de Eijsden-Heemkundekring heeft er onderdak. Sahar en Leo zijn blij met alle mogelijkheden die het gebouw en de activiteiten bieden. “Hier zijn veel verschillende vrijwilligers actief, hier ontmoet de hoogleraar de ex-tbs-er. Ze leren elkaar kennen, met elkaar samen werken, elkaar respecteren en waarderen.”

Martin Jansen •

AFSCHIED VRIJWILLIGSTER

DE ERVARINGEN VAN **BERNIE LACROIX**

Meer dan 35 jaar werkte ik in het basisonderwijs. Ik begon als kleuterleidster, na 'n aantal jaren werd ik hoofdleidster en met ingang van de Basisschool werd ik gevraagd om directeur van de Basisschool te worden. Samen met een collega van de basisschool vormden we een duo-directie. Prima!

De school was een Katholieke school in de binnenstad van Maastricht. De kinderen op onze school waren kinderen van mensen uit het westen, deze waren niet Katholiek, en stonden helemaal achter ons om openbaar te worden. Als school wilden wij wel openbaar worden, maar dat veranderen van signatuur ging niet zomaar. Dat was erg tijdrovend, heel veel vergaderingen. Op maandag met de Medezeggenschapsraad, op dinsdag met de ouders, op woensdag met het bestuur, donderdag met het eigen team en dat ging zo maar door.

Toen ik in verwachting raakte stopte ik als directeur en werd weer leerkracht. Eerst nog een aantal jaren bij de kleuters, daar lag ook eigenlijk mijn hart, maar later in de midden- en bovenbouw. Een bovenbouwgroep is niet niks, elke dag 34 kinderen met al hun vragen en problemen. Op een gegeven moment dacht ik: “ik vind het goed geweest”. En deze groepen produceren heel veel nakijkwerk. Ik kwam vrijdag avond thuis met mijn stapel schriften van rekenen, taal en aardrijkskunde

etc. Dat moest ik allemaal nakijken en invoeren in de computer. Ik was de nodige uurtjes van het weekend met de school bezig. Ik stak veel tijd in het voorbereiden, zo ben ik nou eenmaal, goed voorbereiden! Uiteindelijk na 37 jaar ben ik gestopt want, als ik dat zo mag zeggen: ik had er genoeg van. “Wat ga je nou doen?” vroeg iedereen. Maar ik dacht: “Moet ik wat doen dan, ik wil even niks”. Dat duurde maar een half jaar en toen dacht ik: “Nee, ik wil toch wat doen”.

Ik wilde bij voorkeur niet meer met kinderen werken, maar met volwassenen. Ik had al geïnformeerd bij het tweetalig onderwijs van Het Leeuwenborgh, maar dat was allemaal wegbezuinigd. Toen zag ik een advertentie van Vluchtelingenwerk Maastricht. Daar ben ik naartoe gegaan. Daar kreeg ik een gesprek en werd “taalmaatje” bij een Afghaans gezin. Die gingen naar school in Heerlen. Ik ging elke week naar hun huis en probeerde huiswerk met mijnheer te maken, want die kreeg de les. Zijn vrouw kreeg ook les maar voelde zich altijd

ziek, had veel hoofdpijn. Als ik voorstelde om samen schoolwerk te maken dan probeerden ze daar onderuit te komen, dat vond hij allemaal niet zo belangrijk. Hij wilde “vooral thee met me drinken”. Dat heb ik anderhalf jaar gedaan en toen dacht ik: “Dit zet geen zoden aan de dijk”. Ik wil iemand iets leren. Bij deze mensen was dit moeilijk, het leek erop dat ze niet “leerbaar” waren. De cultuur waar zij vandaan kwamen is zo'n groot verschil met onze westerse cultuur. De zoon zat in Maastricht op school en die deed het prima, ik ben nog een aantal keren voor hen als tolk opgetreden bijvoorbeeld in het MUMC. Ze vonden het jammer dat ik ermee stopte.

In het blad: “De Etalage” las ik de advertentie dat WereldWijd taaldocenten zoekt. Ik dacht meteen: dat lijkt me wat. Dus ben ik naar Eckelrade getrokken en kreeg een gesprek met Siny Kerkhof. Samen met een andere kandidaat Annemarie. “Kom maar even mee naar boven” zei Siny: “Wanneer kunnen jullie beginnen?”. Wij: “We kunnen meteen beginnen, maar wat moeten we eigenlijk doen?” Ja, dat zagen we vanzelf wel. Siny was wat gespannen want ze deed heel veel bij WereldWijd. Er deden zoveel mensen aanspraak op haar, ze was deskundig, een echte Neerlandicus. Wij niet, ik had een PABO opleiding en Annemarie was rechter geweest. Toen zijn we maar gewoon begonnen. Ik ben gewoon begonnen met voor te bereiden wat ik dacht dat ik zou moeten doen.

Het is een jaar of 7-8 geleden dat ik bij WereldWijd kwam. Het was een “warm bad” hier, hoor! Matje en Ed en anderen, ik voelde me gelijk op mijn gemak. Ik ben begonnen en zag allerlei boeken in de kast. Toen dacht ik: “Ik ga het doen met thema's, kijken wat mensen aanspreekt”. Ik noem maar “vervoer” of “doktersbezoek”. Dan zette ik dat op het bord en bewandelde allerlei zijwegen oftewel, netjes gezegd, brainstormen met hen. Of bijvoorbeeld “Als je de dokter belt, wat hoor je dan?”. Dan belde ik de dokter en dan hoorde je: “Toets 1 bij dit en 2 bij dat...”. Dat verstonden de deelnemers natuurlijk niet, er wordt heel snel gesproken. Zo behandelde ik allerlei onderwerpen, altijd met een lach en een spelletje erbij. Als ik naar huis ging, was dat altijd met een grote glimlach. Het gaf me echt voldoening. Ik vond het leuk om dat met volwassen mensen te doen. Ik had ook het idee dat ik ze iets kon bijbrengen. Ik ben gewoon een echte juf.

Wat ik moeilijk vond is dat ik wel eens naar WereldWijd kwam en het regende, dan was hier één persoon, want het regende. Dan dacht ik: “Hallo, voor mij regent het ook!”.

Dat wilde je graag veranderen, maar je kunt die mensen niet veranderen. Ze komen of ze komen niet. Lastig was ook soms dat je voelde dat een man je niet accepteerde. Ik als vrouw hoefde hem dat niet te leren/vertellen. Daar heb ik me eigenlijk nooit wat van aangetrokken want ik dacht: “Oké, als je mij niet wilt, kun jij ook weggaan”. Ook was het wel eens lastig als er toevallig iets ter sprake kwam over seks of zo. Ik praatte er gewoon over en dat vonden ze wel eens lastig. Dan reageerde ze net als kleutertjes. Gniffelen want daar mag je eigenlijk niet over praten. Ik ging het niet expres bespreken, maar als je als onderwerp “doktersbezoek” hebt dan komen alle lichaamsdelen op het bord. Dan zaten ze ook te gniffelen. Maar ik was daar heel open in. Ook vroeg me iemand: “Bid jij dan nooit?”. Ik zei: “Eigenlijk bid ik nooit, want ik ben niet gelovig”. Dat vonden ze heel apart. Er waren er ook genoeg cursisten die tussen de middag even op een matje gingen bidden. Prima toch.

Onze taal is moeilijk voor de cursisten, zo merkte je bijvoorbeeld dat ze de “U” niet konden uitspreken maar steeds “OE” zeggen. Dan hadden we het over “de huur” en dan zeiden zij: “de hoer”. Dan moesten we de “n”U” klank oefenen, dat ging dus niet en dan schreef ik op het bord: “we hebben een heer, een haar en een huur, maar een hoer is heel iets anders”. Dat vond ik grappig, maar zij vonden het niks want het had te maken met iets wat zij niet gewend waren. Ik kan niet zeggen dat dat per nationaliteit of geloof anders was want ik zag dat ze zich daar zelf in bedekten. Ze hielden dat voor zichzelf. Ik had ooit een jongen in de groep waarvan ik dacht: “Dat is een transgender”. Opgemaakt, wat lippenstift. In zijn land werd hij niet geaccepteerd als transgender en dus zei hij “Ik ben Christen”. *Lees verder >>>*

Bernie Lacroix

Bernie in haar Nederlands les

Dat werd in zijn land ook niet geaccepteerd en hij hoefde daardoor niet het land uit. Hij vertelde me dat dat niet de echte reden was maar dat hij een relatie had met mannen. Nu wilde ze bij het COA bewijs dat dat waar was. Toen zei hij: "Ja, moet ik een filmpje insturen of zo!" Dat vond ik raar. Je zag het toch aan die jongen, hij deed dat toch niet alleen maar bij WereldWijd. Zo ben je, anders doe je dat niet. Soms ging het heel diep. Dan deden we weinig uit het boekje maar praatten veel. Dat deed je vooral als je een klein groepje had. De laatste jaren had ik meestal wel 5 of 6 deelnemers.

Heb ik ze perspectief geboden toen ik ze Nederlands gaf? Ik weet het niet want vooral de jongeren zeiden allemaal hetzelfde: "Waarom moet je Nederlands leren, heel Nederland spreekt Engels?" Dan dacht ik: "Jullie hebben gelijk, maar jullie moeten toch Nederlands leren! Want als ik naar jullie land ga, moet ik ook jullie taal leren, wil ik kunnen communiceren met jullie. Iedere Nederlander vindt het fijn als je de moeite doet om Nederlands te spreken. Dat geeft een weg naar hen toe". Het werken bij WereldWijd heb ik altijd echt perfect gevonden. In mijn klasje was ik heer en meester over mijn eigen lesgeven. Ik werkte veel met Jean Bouwens samen. Jean werkte een beetje op mijn manier en ik een beetje op zijn manier. Ik heb er graag een boek bij om een beetje een lijn te hebben.

Het contact met de staf is altijd goed geweest, altijd leuk contact gehad, gewoon, informeel, normaal zoals normale mensen met elkaar omgaan. Ik had in de pauze ook met andere leraren Nederlands contact. Met Joke en Josien, met Rik. Wij wisselden allerlei aanpakken en ervaringen uit. Ik bereid graag alles thuis voor. Materiaal op niveau zoeken en kiezen, uitprinten, kopiëren, mapjes maken. In mijn gedachte

kwamen er misschien acht deelnemers. Dus acht keer kopiëren. Dan kwamen er bijvoorbeeld maar twee. Dat is vervelend want je kunt die stof volgende keer niet gebruiken want dat heb je al met die twee gedaan. Want de deelnemers produceren ook wat. Je had een leerboek, maar ze moesten ook schrijven in het werkboekje. Welk woord past in deze zin, wat niet, welk voorzetsel? Dat moesten ze dan zelf invullen. De collega's en ik werkten ieder toch een beetje op een eigen eiland. Als ik dan weer teveel had gekopieerd ging ik naar een collega en zei: "Wil je dat niet hebben, dat kun jij ook gebruiken". Want ik had het al allemaal klaar. Die collega was er dan ook blij mee.

Mijn man is in januari gestopt met zijn werk en we hebben een camper. Toen dachten we samen: "Nu gaan we op stap". Het werk bij WereldWijd kwam dan lastig uit. Dit was een moment waarop ik dacht: "Ik ga stoppen, ik heb het nu zeven of acht jaar gedaan, ik vind het mooi". Als ik naar huis ging op mijn fietsje had ik altijd zoiets van: "Wat een heerlijke dag!". Ik had leuk contact met de deelnemers en dat staat voor mij voorop. Ten eerste vind ik dat de cursisten zich op hun gemak moeten voelen, ze moeten graag komen. Je wilde hen meegeven dat wij het belangrijk vonden dat zij met ons meededen. Als zij hier willen komen wonen en integreren dan is een taal toch wel erg belangrijk. Ik heb er ook een vriendin aan overgehouden, een meisje uit Congo. Die was hier acht jaar geleden, die ben ik eigenlijk altijd blijven volgen. Ik ben twee weken geleden nog met haar naar Brussel gegaan voor een nieuw paspoort. Ze heeft inmiddels een kindje, we hebben regelmatig contact.

Het werken bij WereldWijd was geweldig. Een geweldig team, een geweldige inzet. Ook bijvoorbeeld wat Ed deed. Die zei altijd: "Als jullie wat hebben, naar me toe komen". De ideeën en waarden van deze stichting zijn geweldig. Als iemand bij WereldWijd wil beginnen als docent Nederlands zou ik hem adviseren om te proberen het zo beeldend mogelijk te maken. Probeer het vooral met humor, beetje toneel spelen en hou het luchtig. Probeer onderwerpen te zoeken die voor de deelnemers belangrijk zijn.

Boodschappen doen staat vaak in de boekjes ouderwets beschreven. Voor de deelnemers betekent het naar de winkel gaan en de producten scannen. Ze hoeven niet meer te praten met het winkelpersoneel. Zo is de wereld veranderd en is het Nederlands waarschijnlijk een wat kleinere rol gaan spelen.

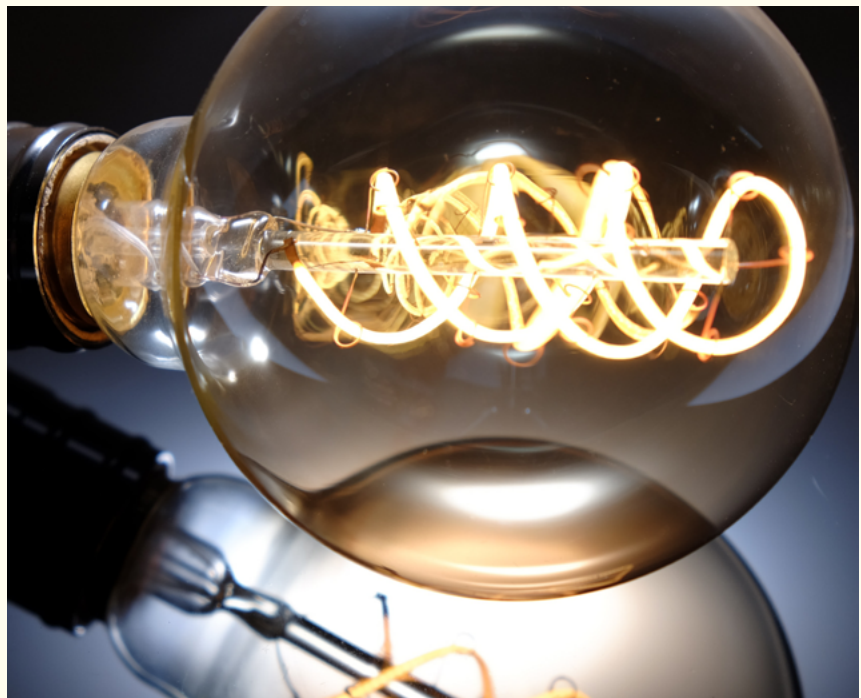
TIPS VAN ONZE VRIJWILLIGERS

TIPS OM ENERGIE TE BESPAREN

Het is niemand ontgaan. De energieprijzen stijgen en het leven is duurder geworden. Het houdt iedereen bezig. Thuis maar ook hier bij WereldWijd. Het gebouw kent z'n gebreken die niet bepaalt meewerken aan lage energiekosten om het nog maar zacht uit te drukken. We vroegen vrijwilligers mee te denken in creatieve oplossingen. Bij WereldWijd gaan we in ieder geval met het een en ander aan de slag, maar thuis kunt u wellicht ook aan de gang gaan met deze leuke ideeën.

TIPS WAAR IEDEREEN THUIS MEE AAN DE SLAG KAN:

- 1 Natuurlijk de verwarming een graadje lager, en een warme trui aan. Voor veel mensen al een stap die ondernomen wordt. Ook bij WereldWijd!
- 2 Zorg dat je de warmte vast houdt. isoleer je ramen en deuren waar mogelijk. Houdt de deuren goed dicht.
- 3 Plaats radiator folie achter de verwarmingen

TIPS OM MEE AAN DE SLAG TE GAAN BIJ WERELDWIJD:

- 1 Led verlichting zit al op veel plaatsen, maar nog niet overal...
- 2 Sensoren voor de verlichting op bepaalde plekken in het gebouw, zoals bij de wc bijvoorbeeld.
- 3 De ramen te voorzien van een houten frame met (templex) voorzet ramen.
- 4 De mogelijkheden bekijken wat betreft zonnepanelen
- 5 Nadenken over cursus- en werktijden, hoe kunnen we het gebouw én dus de verwarming zo efficiënt mogelijk gebruiken.
- 6 In de kantine een verlaagt plafond plaatsen en dit goed isoleren.

We danken alle vrijwilligers die materiaal hebben ingestuurd voor de creatieve ideeën. We gaan aan de slag met de tips om met ons allen de winter door te komen!

TUSSENDORTJES

OPENDAG OP HET AZC IN MAASTRICHT

Op zaterdag 24 september organiseerde het AZC Maastricht in het kader van de landelijke burendag een open dag. Onze staf medewerkers Mirjam en Femke gingen er heen om WereldWijd te presenteren. Op de open dag lopen immers veel mensen rond die passen binnen de doelgroep voor zowel

VakTaal als ons Wereldtools project. Maar daarnaast ook vele externen om ons netwerk mee uit te breiden. We deelde het standje samen met het Blan, medewerker van het IOM (International Organization of Migration). Een belangrijke samenwerkingspartner voor Tools. Het was een gezellige en geslaagde dag!

INSPRINGEN WAAR DE NOOD HOOG IS: AMV'ERS OVERMAZE

Wat doe je, als vrijwilligersorganisatie die vluchtelingen en asielzoekers ondersteunt, wanneer je gevraagd wordt om acuut te hulp te schieten bij taalonderwijs aan minderjarige alleenstaande asielzoekers die in een noodopvang verblijven? Jongeren die een reis vol obstakels van de ergste soort doormaakt om Nederland te bereiken en niets liever willen dan naar school gaan? Dan doe je wat je kan om te helpen.

Eind september bereikte ons een hulpkreet vanuit Xonar/Nidos die i.s.m. Gemeente Maastricht 50 jonge zogeheten AMV'ers (alleenstaande minder-

jarige vreemdelingen) onderdak en begeleiding biedt in een noodopvang in Maastricht. Jongeren tussen de 14 en 17 jaar, afkomstig uit Syrië, Eritrea en enkele andere Afrikaanse landen. In afwachting van overplaatsing naar een langduriger opvangverblijf. En in

afwachting van een van de belangrijkste voorzieningen: onderwijs. Dankzij onze betrokken vrijwilligers, die meteen hun agenda's omgooiden, is het ons gelukt om deze jongens de komende vier weken enkele ochtenden op onze locatie in Eckelrade taalonderwijs te geven. Een educatieve en prettige onderbreking van hun dagen in de noodopvang. Het was even improviseren en wat tandjes bijzetten, maar niks doen was gewoonweg geen optie. De blije gezichten, de serieuze aandacht in de les, uitnodigende piano in de hal en na afloop de vraag "Mogen we morgen weer komen?". Dit is waar we het voor doen; iedereen verdient een kans.

KUNSTFIETSENPROJECT SAMENWERKING TUSSEN GEMEENTE EIJSDEN-MARGGRATEN EN WERELDWIJD

Vanaf 2023 zal er een kunstfietsproject gestart worden door sociaal centrum Eijsden-Margraten. Tijdens dit project worden fietsen met echte kunst versierd en opgeknapt tijdens verschillende workshops. Een aantal van deze workshops vinden plaats in de fietsenwerkplaats bij WereldWijd. Wordt vervolgt!

EEN MOOIE SAMENWERKING MET STICHTING AMA NAMIN

Voor het Wereldtools project verschepen wij kisten naar veel verschillende landen. Zo ook naar de Filipijnen waar we samenwerken met een Nederlandse transport organisatie Phil4You. De eigenaren van Phil4you hebben ook een Stichting Ama Namin en zetten zich ook in voor de jongeren in de Filipijnen op het gebied van onderwijs. We proberen ons steentje bij te dragen door overtalig gereedschap of naaimachines te doneren aan de stichting. Zij zorgen er weer voor dat de Filipijns terugkeerders goede ondersteuning krijgen. Een mooie samenwerking dus!

EEN SCHOOLBORD IS OM OP TE SCHRIJVEN

Er is wat veranderd in de kantine van WereldWijd, iets nogal opvallends. Aan die verandering zit ook een klein verhaal dat ik graag deel.

In de 'kelder' van WereldWijd stond een schoolbord. De ruimte die ooit een leslokaal was is jarenlang gebruikt door het Repair café en voor Nederlandse les. Nu wordt deze ruimte gebruikt door onze Toolsafdeling, want deze afdeling zat nogal krap in zijn jas. Tools gebruikt de ruimte nu voornamelijk voor het controleren en repareren van elektrische apparaten. Voordat deze ruimte door Tools in gebruik werd genomen hebben we hem eerst opgeknapt en een van de dingen die daarbij is gedaan was een schoolbord, dat er waarschijnlijk al stond sinds het begin (1952), zorgvuldig te verwijderen. Op het schoolbord zit een klein embleem van de fabrikant: 'De Ernst – Venlo, Fabriek van schoolmeubels en gymnastiekwerktuigen' Deze fabriek bestaat inmiddels niet meer. Het uiteindelijke doel was het schoolbord op te knappen en een nieuwe bestemming te geven binnen het gebouw van WereldWijd. Dat is uiteindelijk de kantine geworden.

Voor de restauratie van het schoolbord was het nodig om het meubelstuk volledig uit elkaar te halen. Het schoolbord was in het verleden voorzien van donkerbruine beits, aangebracht in wilde stепен. Dat moest er allemaal af. Verder was het hout deels aangetast door rot en door houtworm. Ook bleek dat door de tijd het hout was gaan werken, hetgeen betekend dat delen krom of scheef waren geworden. Dit alles maakte het niet eenvoudiger om het schoolbord in zijn

geheel weer in elkaar te zetten en wel op zo'n manier dat alles weer functioneerde. Na velen weken van woeste arbeid ben ik er dan toch in geslaagd om dit oude meubelstuk weer in functioneerde staat en met een mooi smoelwerk in elkaar te zetten. Om dit te realiseren heb ik wel een aantal kleine, niet direct zichtbare, aanpassingen moeten maken.

Oorspronkelijk had het schoolbord waarschijnlijk ook vier zijpanelen, twee aan elke kant. Het midden bestaat uit twee borden die op en neer geschoven kunnen worden, dat gold ook voor de zijpanelen. Drie van de zijpanelen waren echter in de loop der tijd verloren gegaan, zodoende had het weinig zin het enige nog bestaande paneel te handhaven.

Iets wat de meesten niet zal opvallen is dat het schoolbord bij de oorspronkelijke plaatsing in het leslokaal waarschijnlijk is ingekort. De mogelijke rede daartoe was dat het standaard bord niet in de ruimte zou hebben gepast qua hoogte. Het gevolg echter, van dit historische besluit, is dat het achterste schoolbordpaneel grotendeels niet zichtbaar is en daardoor ook niet bruikbaar is, simpelweg omdat het voorste bord er voor zit (ingewikkeld verhaal maar als je zelf het bord op en neer laat gaan begrijp je het hopelijk wel). Al met al, een stukje geschiedenis dat voorlopig is gered. Inmiddels heb ik ook begrepen dat het zuster Paula aan het hart zou zijn gegaan als dit schoolbord verdwenen was... Nu hoop ik nog dat het schoolbord intensief gebruikt zal gaan worden. Kalk erop wat je wilt, daar is het voor!
John Looyestijn •

IRAANSE KASHK-E-BADEMJAN

Te eten als een dipsaus met brood, of als (bij)gerecht met rijst

Benodigheden:

- 6 aubergines • 2 uien • bakje curd (Iraanse saus) • 5 tenen knoflook • half kopje walnoten • 2 eetlepels gedroogde munt (in vijzel fijnmalen) • theelepel kurkuma poeder • peper & zout • olie

Bereiding:

1. Pel de aubergines, snij in stukken en bak ze in de olie
2. Snij de 2 uien en 5 tenen knoflook en bak goudbruin in een hoge vuurvaste pan (een klein deel van de uien/knoflook apart houden voor garnering/of gebruik hiervoor gedroogde uitjes in combinatie met de gebakken knoflook)
3. Voeg de aubergines, kurkuma poeder, peper & zout (naar smaak) en de uien bij en kook tot het gaar is en het water bijna weg is
4. Roer naar smaak de curd/wrongel (Iraanse saus) erdoor; regelmatig proeven en evt. peper & zout toevoegen
5. Serveer in een schaal
6. Voor garnering: gebakken knoflook, geroosterde munt, curd (Iraanse saus), stukjes walnoot en de apart gehouden uien of gedroogde uitjes.

Een recept van onze Iraanse c ursisten Razi eh en Mohammed

Helpt u ook mee?

Maak het werk van Stichting WereldWijd mogelijk

DONEER

Met een financiële donatie helpt u ons. Uw steun maakt verschil.

Uw donatie kunt u overmaken op NL55 RABO 0113203594 t.n.v. WereldWijd te Eckelrade. Stichting WereldWijd heeft een ANBI-status, dus uw gift is aftrekbaar van de belasting.

U kunt ook materiaal doneren. WereldTools is altijd op zoek naar spullen om de kisten mee te vullen. Gereedschappen, naai-, boor-, zaagmachines, laptops, koks-, timmermans- of kappersmaterialen, kortom alles wat iemand die terugkeert naar zijn of haar geboorteland kan gebruiken om daar een nieuwe start te maken is van harte welkom. Heeft u zoiets thuis of op uw werk staan, bel ons dan of stuur een mailtje.

WERK MEE

Wij zijn altijd op zoek naar vrijwilligers voor diverse werkzaamheden.

Zie onze website voor meer informatie.

Stichting WereldWijd

Klompenstraat 1a | 6251 NE Eckelrade

T +31 (0)43 - 408 31 22 | info@stichtingwereldwijd.nl

www.stichtingwereldwijd.nl

